

Biskop Herborg Finnset:

HILSEN

PÅ MINNESAMVÆR

FOR BISKOP FINN WAGLE

Uranienborg menighetshus, Oslo, 12. mai 2026

Kjære Ellen, Therese, Thomas og Anders og familier, kjære alle.

En ektemann, far, bestefar og slektning er gått ut av tiden. En som gjerne fortalte om dere, og som håpet å få være sammen med dere og feire Ellens 80årsdag: han nådde det.

Og så er det alle vi andre som kjenner at vi også har en del av ham. En betydelig kirkeleder i mange år, en visjonær biskop i Nidaros som SÅ og innså – og fulgte det han så.

Han ble et *tuntre*.

Han var biskop i Nidaros i 17 år, den 31. etter reformasjonen. I kirka har vi hørt om de store linjene, jeg skal prøve å trekke noen andre.

I hans periode som biskop hadde han 105 vigslingshandlinger; prester, diakoner, kantorer og kateketer som ble bedt for, og sendt ut i tjeneste, og 20 kirkevigslinger. Jeg har ikke tall på visitasene, men de er mange. Med innlagte vandringer, fisketurer, samtaler, besøk hjemme hos prestene.

Han var en mester i å skape tankene om til ord som ga oss som hørte eller leste tro og håp, inspirasjon og retning. Kristus-sentrert forkynnelse og klar inspirasjon til tjeneste.

I mitt arbeid har jeg fått mange fortellinger fra lokalsamfunn der han var. Fortalt med kjærlighet, om ting som har skjedd, om nærhet, vennlighet, klarsyn, blick for det andre ikke så. Han var glad i kulturen og folk i Trøndelag. Og kanskje var det aller fineste med de som snakka med ham som en likemann.

Han var respektert, avholdt og lyttet til. Motet gikk sammen med klarsynet.

På 90-tallet begynte sørsamisk kirkeliv å ta form. Sammen med Bierna Bientie, den sørsamiske presten, planla han en norsk-samisk gudstjeneste i Nidarosdomen – antakelig den første. De ble enige om å bruke rommet i tårnfoten og innrede det som gammens innredning. Nært utgangsdøra sitter gjester og fremmede, barn, tjenestefolk. Og boasjoe - det hellige området i øst. Her ble nattverdelementene satt, og her skulle biskopene i Nidaros og Härnösand sitte. Gudstjenesten begynte med at fire personer kom inn i rommet fra hver sin himmelretning, mens de joiket. Det var en sjanse å ta den gangen. Da **flytta** biskopene seg, ned mot utgangsdøra, til gjestenes plass: de som bar med seg joiken inn fikk plassen nærmest det hellige. «Det var nødvendig», sa Finn.

I arbeidet med pilegrims-tradisjonene og -teologien skjedde det fine koblinger mellom folkelige tradisjoner med gamle røtter; olavskilder, vandringer, nærheten til skaperverket som bragte med seg økofilosofiske samtaler, seminarer sammen med bøndene. De som var med snakker fremdeles om det. Den første pilegrimspresten kom, og ledene kom etter hvert. Finn gikk selv hele veien fra Oslo til Nidaros. Det var spesielt og fint da vi i forrige uke, etter at vi hadde fått meldinga om at han nå hadde lagt ned vandringsstaven, avduket milsteinen til Trondheim i Santiago de Compostela. Den viser vei til Nidaros: 4166 km. Ville vi vært der uten hans innsats?

Han var med og viste vei, og var også en medvandrer. Det er mange fortellinger om mennesker som opplevde seg sett og møtt, av en biskop som de kanskje hadde andre forestillinger om.

Når vi nå nærmer oss 2030, ser vi også hvor stor nytte vi har av måten han arbeidet med Olavsskikkelsen; løfta Olav ut krigsretorikken fra tidlig 1900-tall og inn i offer og forsoning. Hvetekornets lov fra Johannesevangeliet 11: «Om ikke hvetekornet faller i jorden og dør blir det bare det ene kornet – men om det faller i jorden og dør, gir det rik frukt». Han har gitt oss et fundament for det arbeidet vi nå gjør.

Det ble en lang arbeidsdag ,og en arbeidsdag som *kostet*. Han fikk store helseutfordringer på slutten av sin bispetjeneste.

Jeg representerer også et annet blad i historieboka: I fem år var Ellen og Finn Wagle prestefolk i to små kommuner i Midt-Troms, i Dyrøy og Sørreisa. Dere kom i ei tid da mye skjedde, og fikk god fart ut fra hoppbakken og sjev med høyde i. Vi er dere stor takk skyldig for måten dere møtte bygdene, og særlig vi som var barn og unge og møtte dere på speidern, i konfirmanttida, på TenSing og skolelaget, på gudstjenester, og i alt det som hørte til i livet. Dere var med og åpna nye dører til kirka for oss, som blei svært betydningsfulle for mange av oss. Og da vi som Finns siste konfirmantkull ba om å få reise på konfirmantleir én gang til etter skoleslutt, sa presten «ja». Det var sikkert de dagene dere egentlig skulle bruke på å pakke flyttelasset. Det blei viktige dager for oss.

«Livet er et sårbart prosjekt» er et Wagle-sitat jeg har fått fra de som arbeidet nært ham. En tidligere prest i nord i Nidaros forteller om en av de gangene biskop Finn bodde hos dem. Det var visitas, og lørdagen skulle brukes til å skrive visitasforedrag og preken. Men først ville Finn på fjelltur. Presten hadde ordna med kjentmann for at de ikke skulle gå

seg fast. Men akkurat det gjorde de. Kjentmannen syns det var ekkelt, og biskopen blei stressa, han hadde mye å gjøre. Mens de prøver å finne veien tilbake, tar Finn dem om skuldrene og ser dem inn i øynene og sier; « Ved enden av alle våre veier står Jesus. «

Ved enden av alle våre veier står Jesus.

Nå har Finn Wagle lagt ned sin vandringsstav- og ved enden av veien står Jesus. Ved hans vei som ved våre.

I takknemlighet lyser vi velsignelse og Guds fred over Finn Wagle sitt gode minne.